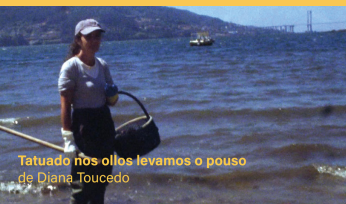

Diuenge 8 de maig de 2022
a les 18h i a les 20h
a l'Auditori del CCCB

JOVES PROGRAMADORS MOVING CINEMA AL D'A

Tatuado nos olhos levamos o pouso
de Diana Toucedo

El día que volaron la montaña
d'Alba Bresolí

Agrilogistics
de Gerard Ortín

Las infantas
d'Andrea H. Catalá

Está amaneciendo
de Guillermo Benet

La gàbia
d'Adán Aliaga

Tatuado nos olhos levamos o pouso de Diana Toucedo

'Va ser durant el mes d'agost, quatre hores cada matí. La primera setmana no vaig gravar perquè volia trobar el vincle, conèixer-les, que se sentissin còmodes; no hi anava de manera extractiva. I allà vaig veure clar que no volia un personatge protagonista, sinó que m'interessava el col·lectiu. Volia mostrar el matriarcat que és per mi Galícia. A Galícia, les dones organitzaven el sistema de producció, a més de consolidar l'àmbit domèstic i familiar. Els homes marxaven amb els vaixells i les dones, a línia de mar, eren mariscadores. De ben joves ja feien una feina molt dura, sobretot a l'hivern. Fins que no vaig començar la peça no vaig saber que una de les meves àvies, que encara és viva, havia estat mariscadora. Amb els diners del marisc podien sobreviure durant els mesos que els homes eren fora. L'economia del dia a dia la gestionaven elles. El meu pare, el meu avi, eren al mar nou mesos o més. Les mariscadores són una xarxa de suport i de cures molt forta, que també és el que em va cridar l'atenció. El vincle femení de comprensió entre elles em va semblar molt potent, així com el retrat dels cossos i el treball físic; apropiat-me al gest de la sembra i la collita, com si els cossos fossessin part d'un ritual etern, d'una mateixa gestualitat.'

El día que volaron la montaña d'Alba Bresolí

'8 d'agost de 2020. Setè dia de rodatge. Ens llevem a les cinc de la matinada. L'alberg on dormim, a quinze minuts del poble, està sumit en la foscor absoluta. S'escolta una oliba i el vent remouent les branques. Arribem a Escó quan els tres germans ja són a la nau de les ovelles (al llom de la muntanya que volaran aviat) i un raig de llum comença a enfilar-se. (...) Tot passa molt de pressa, noto que la realitat em supera i que la meua càmera es balanceja indecisa, d'un cantó a l'altre, intuint siluetes que s'acosten i milers de sons que es condensen.

L'Evaristo s'acosta i insisteix que no sortirà res a "la foto", que encara és massa fosc. En Baltasar es pregunta què dirien els seus gossos si parlessin; em sembla una reflexió magnífica a les sis de la matinada. Explica que ja farà un any que van enverinar la Sara, la seva gossa. De cop i volta, sento un crit que talla la conversa; en Félix m'ordena que m'aparti. Una filera infinita d'ovelles avancen famolenques cap als camps de davant del poble. Els animals, curiosos, miren a l'objectiu, es paren, m'oloren i s'allunyen cap a les muntanyes convertint-se en un núvol, una massa blanca i quasi fluorescent que es va diluint a mesura que creix la distància, coincidint amb la primera llum del dia. Finalment, apareixen en Félix i els seus gossos. Respiro per primer cop sentint el pes de la càmera. M'adono que el que he filmat serà un moment important i que no tornarà a passar de la mateixa forma. I que just en aquests camps que traça en Félix amb les ovelles ja hi ha les primeres marques del recorregut que farà l'autopista A-23.'

Fragment del diari de rodatge.

Agrilogistics de Gerard Ortín

'El punt de partida era la pregunta de si un hivernacle es podia entendre com un dispositiu cinematogràfic. Hi ha qui diu que l'hivernacle és quasi una rèplica de la càmera fotogràfica, és una càmera lúcida que imprimeix llum sobre els vegetals, sobre superfícies fotosensibles. Per mi hi havia un joc de mimesi d'allò cinematogràfic i el que succeïa dins l'hivernacle. La idea d'entendre l'hivernacle com una fàbrica de producció de vegetals, però també com una fàbrica de producció d'imatges es manté fins al final.'

'A la nit, la llum maquilla els espais. Vam voler jugar amb els llums de creixement que s'utilitzen normalment als hivernacles per portar la història cap allò oníric i ficcionat. Però la paradoxa és que tothom veu la part de la nit com un somni o una distòpia, però per mi la primera part té més de distòpic que no pas la segona.'

Las infantas d'Andrea H. Catalá

'Escribimos un guión y a la productora le presentamos un corto completamente distinto. Hasta que en el proceso de reescritura de guión, Almudena, la guionista, me preguntó: ¿cuál es la escena que realmente te emociona? ¡Vamos a construir desde aquí! Con esa pregunta me remonté al proceso de reencontrarme con mi lado caribeño. Recuerdo paseando por el Poblesec y viendo las peluquerías dominicanas. Me interesaba todo lo que pasaba allí adentro. (...) La idea del corto se transformó en reproducir el ambiente de una peluquería. Su espacialidad era esencial para comprender cómo colindaba el espacio público con el espacio privado, un elemento muy importante para Rihanna. También era muy valiosa la presencia del ritmo de las mujeres que no paran de hablar. Nos remontamos a esa sensación y reescribimos todo el guión. ¡Lo único que me interesa es la peluquería, las señoras hablando y todo lo que pueda pasar allí!'

Está amaneciendo de Guillermo Benet

'La película surge de un momento vital; nos encontramos entrando en la treintena y de repente nos preguntamos: ¿Qué estoy haciendo con mi vida? Esa idea que tenía de querer dedicarme al cine no era lo que me dijeron... Y la realidad se impone, íbamos dejando nuestros proyectos para malvivir, porque comer es lo más importante. La idea original sale de la frase "Voy a dejar el cine". Siento que en algún momento todos tenemos que lidiar con ella. Al final nuestros amigos son de la escuela de cine, y cuando hablas con ellos siempre hay alguno que está en ese momento que piensa que lo va dejar y viene otro y le dice "No lo dejes". Siento que era una conversación muy intensa que teníamos Rafa (guionista y productor) y yo constantemente, pero también sentíamos que era una conversación que tenían personas que estaban a nuestro alrededor.

Diuenge 8 de maig de 2022
a les 18h i a les 20h
a l'Auditori del CCCB

Som un grup de catorze joves d'entre 20 i 24 anys que compartim l'experiència prèvia d'haver estat Joves Programadors Moving Cinema en diversos espais cinematogràfics (la Filmoteca de Catalunya, el D'A Film Festival, l'Alternativa). Apassionades pel cinema com som, ara ens retrobem per programar dues sessions molt especials en què volem establir diàlegs entre pel·lícules i viatjar a través de mirades diverses. Ens sentim molt afortunades de formar part del D'A Film Festival i tancar la seva 11a edició posant en valor el cinema curt.

Marta Corredor Valverde, Berta Cotrina Domingo, Albert López Ricart, Víctor Losilla Santos, Dani Molina Guisado, Sofia Niubó Boggiero, Júlia Ruiz Quintana, Clara Serrano Llorens, Gerard Simó Gimeno, Mar Teixidor Feliu, Mariona Triadó Gali, Pau Vall Capdet, Elisenda Veciana Buixeda, Marina Zubiaur Sellarés.

La proposta es desenvolupa en el marc del projecte europeu Moving Cinema, liderat per l'Associació A Bao A Qu.

Twitter: @joves_programadors @moving_cinema @abaoaqu_ @dafilmfestival
Instagram: @JP_MovingCinema @MovingCinema_ @abaoaqu_ @DAFilmFestival

Tenemos amigos que han dejado el cine. Nosotros éramos conscientes de que no queríamos tomar esa decisión, pero la entendemos; en algún momento podríamos ser nosotros. Hay una parte de nosotros en el personaje de Nacho y otra en el de Violeta; somos uno mismo lidiando con el problema, porque al final nunca terminas de responder a esa pregunta, siempre vuelve.'

La gàbia d'Adán Aliaga

'El retrat generacional de la meua família és un testimoni de representació que sempre m'ha interessat. Des de les primeres pel·lícules, *La casa de mi abuela*, fins a *La gàbia*. Sempre he volgut treballar amb els records familiars. Aquest en especial podria ser un curtmetratge d'arxiu familiar, un retrat del final de la vida del meu pare. El curtmetratge sorgeix d'una necessitat vital. La meua intenció va ser posar en escena un diuenge de la seva vida quotidiana. El diuenge és un dia clàssic: d'arròs, família i canaris. (...) Muntar-lo em va costar tres anys. Amb la distància i el pas dels anys, vaig aconseguir muntar el curtmetratge. És molt difícil afrontar un material tan potent emocionalment.'

'Vaig decidir distribuir el curt perquè la gent ja coneixia part de la història, ja que quinze anys abans ja havia filmat els meus pares a *La casa de mi abuela*. Hi estan acostumats. Han sortit a tres o quatre pel·lícules de ficció que he rodat. M'agrada treballar ficcionant el documental, sóc cineasta, així que vaig voler anar més enllà d'un retrat als meus pares, i vaig voler acompanyar-ho amb la història dels canaris per plasmar el caràcter especial i la forma de veure el món que té el meu pare.'

'M'interessa molt agafar la càmera i anar jo sol a filmar, depèn de l'enfocament necessitaràs un tipus d'equip o un altre. Per apropiat-me als meus pares volia un espai molt íntim.'

Reflexions extretes de les converses que el grup de Joves Programadors Moving Cinema vam tenir amb Adán Aliaga, Guillermo Benet, Alba Bresolí, Andrea H. Catalá, Gerard Ortín i Diana Toucedo.

**JOVES
PROGRAMADORS
MOVING CINEMA
AL D'A**

28/04
06/05

**D'A FILM FESTIVAL
BARCELONA | 2022**

MOVING
CINEMA

a bao a qu

cinema en curs

Co-funded by the
European Union

DA
FILM
FESTIVAL

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Departament de Barcelona

MOVING
CINEMA

a bao a qu

cinema en curs

Co-funded by the
European Union

DA
FILM
FESTIVAL

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Departament de Barcelona